

Beste mevrouw Gennez,
Minister van Welzijn, Armoedebestrijding,
Cultuur en Gelijke Kansen

'Zo plic-ploc'.

Zo omschreef u onlangs de werking van Home-Start tijdens de [commissie voor Welzijn, Volksgezondheid, Gezin, Armoedebestrijding en Gelijke kansen](#).

Dat gebeurde midden in de Week van de Vrijwilliger.

Opmerkelijk en pijnlijk.

U had het over een werking die 35 jaar bestaat.

Die vorig jaar alleen al zo'n **400 gezinnen en 1000 kinderen** wekelijks ondersteunde.

Maar vooral een pijnlijke onderschatting van wat preventieve gezinsondersteuning in Vlaanderen en Brussel elke dag betekent.

Home-Startvrijwilligers brengen als opgeleide gezinsbuddy wekelijks een bezoek aan gezinnen met jonge kinderen en dat minstens een jaar lang.

Geen grote woorden, geen spektakel.

Wel gedreven luisteren, ondersteunen, verbinding zoekend.

Verbinding tussen gezinnen en hun omgeving, onderwijs, hulpverlening, vrije tijd en werk.

Dat werk oogt misschien klein. Maar precies daarin schuilt de kracht van preventie.

Preventie is wat maakt dat problemen klein blijven.

Dat gezinnen ademruimte houden.

Dat stress niet ontspooit in crisis.

Dat dure, ingrijpende hulpverlening vermeden wordt.

Preventie is zelden mediageniek.

Je ziet haar vooral wanneer ze ontbreekt.

Net daarom sloegen verschillende organisaties vorig jaar de handen in elkaar in het **Preventie Collectief**. Niet om te klagen, maar om het debat te voeren dat al te lang uitblijft: **welke plaats krijgt preventie in het Vlaams gezinsondersteunend beleid?**

We schreven een visienota.

We zochten contact met uw kabinet.

We organiseerden een studiedag in het Vlaams Parlement.

U werd uitgenodigd. Een gesprek kwam er niet. In plaats daarvan werden we omschreven als 'verenigingen waar armen het woord nemen'.

Dat zijn we niet.

Wij zijn erkende organisaties in de preventieve gezinsondersteuning, verankerd in het decreet en ondersteund door Opgroeien.

Wij werken methodisch.

Wij meten impact.

Wij rapporteren onze cijfers aan de overheid.

En die cijfers zijn duidelijk: de noden groeien.

Al jaren trekken we aan de alarmbel.
Over structurele onderfinanciering.
Over personeelstekorten.
Over wachtlijsten die blijven aangroeien.
Over gezinnen die bij ons terecht komen via scholen, OCMW's, CKG's, ziekenhuizen,
jeugdrechtbanken of OCJ's — gezinnen voor wie het water al aan de lippen staat.

En toch blijft het bij de beleidsverantwoordelijken opvallend stil wanneer het over structurele investeringen in preventie gaat.

Misschien omdat preventie geen krantenkoppen haalt?
Omdat ze zich niet leent tot snelle politieke winst.

Maar preventie werkt.

Ze werkt in stilte.
In gezinnen die overeind blijven.
In kinderen die kansen krijgen.
In crisissen die nooit ontstaan.

Wie preventief gezinsondersteunend werken wegzet als 'zo plic-ploc', miskent niet alleen het engagement van honderden vrijwilligers. Die miskent ook de realiteit van duizenden gezinnen die vandaag ondersteuning nodig hebben — vóór het te laat is.
Want wanneer preventie verdwijnt, gebeurt dat zelden luid. Dat gebeurt stil.
Onopgemerkt. Stap voor stap.
Zo plic-ploc.

Wij zijn door botte besparingen 2026 gestart met drie lokale werkingen minder.
Dat betekent: 75 intensieve trajecten die verdwijnen.
75 gezinnen die we moeten doorverwijzen naar wachtlijsten in de jeugdhulp.
Of erger: gezinnen die we moeten laten wachten tot het misloopt.
Zo plic-ploc.

Steeds bereid hierover verder in gesprek te gaan met u.

Vriendelijke groet
Karlien Craps, algemeen directeur
Rudy Benmeridja, voorzitter
Home-Start Vlaanderen vzw